

'De Wilde' kwam in een steeds nauwer contact met van Looi. Hij vertelde daarbij dat hij van beroep ingenieur was, dat hij familie had in Doorn en dat hij een verre neef was van de minister-president, prof. Gerbrandy. Die mededelingen werden door van Looi niet geverifieerd. Deze had daar na het uitzenden van de boodschap: 'Hier is een bericht voor Fia en Koert: heb vertrouwen', geen enkele behoefte aan. Ja, hij had vertrouwen, een onbeperkt vertrouwen, in die intelligente en hulpvaardige 'Anton de Wilde' die week in, week uit, nieuwe tastbare bewijzen op tafel legde dat, zoals hij zei, Engelse zendingen hem regelmatig bereikten: Engelse thee, Engelse chocolade, Engelse sigaretten, een Engelse regenjas, Engelse revolvers, Engelse *stenguns*, Engelse munitie. Van Looi verhuisde naar Amsterdam, 'Anton de Wilde' nam zijn intrek bij hem. Van Loois achttienjarige dochter was zeer gevoelig voor de attenties van die moedige 'geheime agent'; ze verloofde zich met hem, ze trad met hem in het huwelijk.

Niet minder groot was het vertrouwen van Karel van Staal¹, niet minder groot dat van Vorrink.

In de tweede helft van december stelde Vorrink de tekst op van een lang telegram aan de koningin dat 'de Wilde' naar Engeland moest doorgeven.² De inhoud was goeddeels gelijk aan die van zijn rapport van 6 oktober waaruit wij eerder de belangrijkste passages citeerden. Wel had Vorrink in zijn telegram een aantal actuele gegevens opgenomen. Hij schreef nu ook over de Joodse Raad: 'Joodse Raad administratief hulporgaan Duitsers'. Hij herhaalde zijn voorstel dat van Londen uit aangekondigd moest worden dat, indien de Duitsers hun vervolging van gehele volksgroepen niet staakten, successievelijk met name genoemde Duitse steden zwaar gebombardeerd zouden worden. Hij memoreerde de collaboratie van het Nederlandse overheidsapparaat ('leveren Joden, arbeiders, gijzelaars, illegale strijders aan beulen uit') en signaleerde in dat verband speciaal de secretarissen-generaal Frederiks en Verwey.

'De Wilde' nam de tekst mee. Schreieder pleegde overleg met het *Reichskommissariat*. De passages over het overheidsapparaat en over Frederiks en Verwey werden uit de tekst geschrapt, die over de Joodse Raad aldus ge-

¹ Toen de bankbiljetten van f 500 en f 1 000 op 13 maart '43 ongeldig verklaard werden, moest van Staal zich dagenlang grote moeite geven om briefjes van f 1 000 die hij onder zich had en die ten dele van Joodse onderduikers afkomstig waren, toch nog ingewisseld te krijgen. 'Met hoeveel briefjes zit je nog?' vroeg 'de Wilde' hem. 'Geef ze mij maar. Ik krijg toch alles van de koningin terug en dan ben jij meteen van die zorg af.' 'Ik gaf hem', schreef van Staal na de oorlog, 'vijftien briefjes van duizend, en heb daar natuurlijk het nazien naar gehad.' (K.R. van Staal: *Van muzikant tot reclameman* (1949), p. 180). ² Tekst: *Enq.*, dl. IV a, p. 674-75.